

V transi.

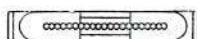
Zložil G. Koritnik.

Pri meni si ... Še čutim tvoj korak
in rahlo trkanje na srčne duri —
kot sanje si prišla v polnočni uri,
polskrita v las kipečih gosti mrak ...

Na ustnih smeh: Pozdravljen moj poet,
zamaknjen spet v globoki čar noči,
da mozeg peče, da srce boli
odkrivaš skritih ran ponosni cvet?

A to življenje, glej, ki venča brez zaslug
izvoljene s častjo nesmrtnih lovorik,
ne sanjaj pesmi, srca mučenik —
ko poje meč in reže brazde plug!

Kaj to si ti? Otroškobel obraz,
a to je govor zrelega moža —
ne smej se pesmi, biseru srca,
jaz ljubim pesem, ti svoj mladi kras!

Moč.

Zložil G. Koritnik.

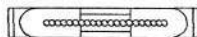
Na ustnih molk teman leži,
v očeh se trgajo bolesi,
molče kot kremen, ki iskri
od udarcev se, srce se joče ...

Ne vzdihla ni, ne žalbesede,
ne tožbe robske na obraz,
ponosne streljajoč poglede
visoko stopa mimo vas!

V veliki boli velik duh,
svobodna moč je sama v sebi —
za žalost in veselje gluh
junak se suče po potrebi ...

V blestečih solnc ponosno sredo
oko strmeče koprne,
naj lice polno ali blede,
naj duh se muči in trpi ...

V višine silne naj ponesem
skrivnost srca — in cilj je tam —
tam čaka svatovska me pesem
ljudje, dosegel sem ga sam!

Ljubezen.

Zložil G. Koritnik.

Dvorana svetla je ljubezen moja
kot spalnica kraljevska se mi zdi,
v lestencih dragih strop se njen blesti
in v barvah izpreminja se brez broja.

In vsi plameni švigajo v srce
in spet iz njega, sveži, razpihljani,
kot topli jug po rožnati poljani ...

Kot lila kaplje solnčnega bi soja
in kaplje vse imele bi oči,
ki v njih ljubezni večni dan gori
v plamenu silnem, polnem nepokoja.

In vsi cvetovi kvišku koprne
v višine solnca, ki duhove vžiga
v nižinah temnih in jih k sebi dviga!

